

– Միամի՛ր եւ միաբա՛ն, այսպէս միշտ պէտք է լինիլ,– գրուցեց
Գուրգէն:

– Արամանեակի բերդի մեջ լաւ ընթրիք մը կ'ընենք այս գիշեր,– ռսաւ Աշոտ ուրախութեամբ եւ ձեռքերը շփելով:

— Ապրի՛ս տղայ,— պատասխանեց Գուրգեն աջ եւ ահագին բազուկը տարածելով եւ ձգելով իւր լայն կուրծքին վրայ զաշոտ,— մեր փոքրիկ բանակին ուրախութիւն դրկեց քեզ աստուած, նայէ՛ Յովնանու անգամ փոքր ժպիտ բերիր դու երեսին եւ այս մեծ շնորհք է։ Թե՛զ պէս պէտք էին լինիլ հայ իշխանագուկը։ Միշտ դու ուրախ ես այսպէս եւ միշտ քաջ, այնպէս չէ՞։

– Սիւնիք միշտ քաջ են: Իսկ իմ ուրախութիւնս երկայն ամիսներէ ի վեր կորել էր եւ փախէի աստուած երկար կեանք եւ երջանկութիւն տա՛ այն կնոջ, այն հրեշտակին, որ իմ սրտիս նորէն զուարթութիւն եւ յոյս բերաւ: Խմէ՛նք նորա կենաց: Եւ այս ըսելով թիկնապահին ձեռքէն առաւ արծթէ մեծ բաժակը եւ պարպեց:

Այս խօսքին վրայ փոքր լռութիւն յաջորդեց, Յովնան եւ Գուրգէն երիտասարդին երեսը՝ եւ ետքը առաջնին նայեցան, վասնզի երկուքն էլ իրենց սրտին մէջ թշուառ սիրոյ վերքն զգացին, խոսքով միայն անշփոթ եւ պատառը բերանը բաժակը ձեռքն առաւ:

– Այդ կնոջ կենա՛ցն, – ըսավ, – որովհետեւ հրեշտակ զինքն անուանեցիր:

— Աստուած վկայ, որ հրեշտակ է նա, ես այդպիսի կին չէի տեսել կենացս մեջ, ես գինքը ժամ մը միայն տեսայ, բայց բոլոր շրջակայք՝ մեծն ու պզտիկ՝ զինք կ'օրհնեն ու կը գովաբանեն. մայր թշուառներու եւ ծերուն պէս խօսելով՝ «մեղա՛յ, մեղա՛յ, Աստուածամայր» կ'անուանեն գնա գիւղացիք: